

СЛОВО

*Ученически литературен вестник
2013 година*

*Настоящия вестник посвещаваме на наградените ученици в
Национален конкурс "Бог е любов"
на тема
"Вяра и милосърдие"*

*Изготвил: Маргарита Николова
II СОУ „Проф. Н. Маринов“*

Съпричастност

Улицата ми се струваше пуста. Вървах по нея от няколко минути, а покрай мен още не бе минала кола и не се бях разминал с друг пешеходец. Беше тъмно и тихо. Въздухът бе хладен, но за средата на януари си бе направо топло.

В главата ми имаше всякакви мисли в този момент. От това какво стана в този ден, до това какво ми предстои утре. Спомнях си думи на съучениците ми, думи на учителите. Думи от уроците и закачки от междучасията. Кавги, в които за щастие не участвах и приятелски отношения, които вече не бяха същите.

Почти стигнала блока си, разсеяният ми поглед забеляза жена, която се движи точно срещу мен. Изглеждаше ми млада и красива. Бутаеше стара количка, а в нея имаше торбичка с багаж. Когато я приближих обаче забелязах, че никак не е млада. Косите ѝ сивееха. Но другото ми първо впечатление за нея бе вярно.

Малко преди да се разминем, тя изведнъж обърна глава на дясно. Без да се замислям погледнах какво я интересува - срещу нея стоеше бездомно куче. Тя се протегна към торбичката и извади една филийка хляб. Внимателно му я подхвърли и продължи. В този момент се разминахме.

А мислех, че добрите хора вече ги няма...

II-ро място за разказ - Цанка Спасова
XII в клас

Обич

Росен и Петя бяха брат и сестра. Те имаха прекрасно детство. Бяха неразделни. Петя беше по-малка и нейният любим баба винаги ѝ помагаше. Той ѝ носеше чантата, когато отиваха на училище, той ѝ разказваше чудни приказки, той ѝ купуваше от най-вкусните бонбони, а тя го даряваше с най-прекрасната усмивка и го целуваше по бузата от благодарност.

Родителите им ги обичаха много и винаги ходеха заедно на разходки да се забавляват. Любимата им игра беше на Великден, когато боядисват яйцата с боички, да нарисуват и лицата си. Погава стаята се огласяше от техния смях.

Животът на Петя и Росен беше изпълнен с обич до деня, в който на вратата се появи техният съсед – мама и татко вече ги нямаше.

Двамата не искаха да повярват, че това е истина. Нямаше го вече звънкият смях, нямаше ги техните родители. Брат и сестра останаха сами. На децата им беше много трудно. Росен след училище ходеше да помага в близкия магазин. С парите, които получаваше, успяваха да си купят само храна.

Един ден той се прибра много уморен. Целият се тресеше и искаше само да лежи. Лицето му гореше, устните му бяха напукани. Петя много се изплаши. Не искаше да загуби обичания си баба. Трябваше пари за лекар, а тя не знаеше от къде да ги вземе. Реши се на отчаяна постъпка. Излезе и седна на ъгъла на улицата. Протягаше ръка и молеше минувачите за стотинки. Всичко би направила, само баба ѝ да оздравее. След известно време реши да се прибере, но с мисълта, че на другия ден ще опита отново. Като вървеше по тротоара, премрежените ѝ от сълзи очи прочетоха обява. Търсеха се красиви дълги коси. В миг в очите ѝ блесна надежда. Тя имаше прекрасна коса, която много харесваше. Не се замисли нито за миг. Хукна към фризьорския салон.

Прибра се без коса, но имаше пари – парите, които трябваше, за да оздравее нейният брат.

Росен я погледна и сълзи изплуваха в очите му. Надигна се едва от леглото и със сетни сили успя да я прегърне. Двамата се погледнаха и разбраха, че винаги ще бъдат един до друг, каквото и да стане.

III-то място за разказ - Мила Ванкова - VI з клас

Вълшебната нощ

Миналата Коледа беше вълшебна! Може би беше сън, а може би не? Все още не мога да разбера. Ще ви разкажа какво се случи, а вие ще кажете какво е било.

Всички вече си бяха по стаите и спяха дълбоко. Аз се въртях в леглото и не можех да заспя. Отидох до прозореца. Под уличното осветление ясно виждах снежните човеци пред близките къщи. От височината на апартамента дори се виждаше голямата елха в центъра на града. На върха ѝ светеше коледна звезда. Тя символизираше тази, която е прелетяла над Витлеем, когато се е раждал Исус Христос.

Изведнъж някаква странна светлина привлече вниманието ми и аз вдигнах глава към нощното небе. Над мен премина падаща звезда или комета. Може би същата, която е прелетяла над света тогава? А може би друга? Все едно. Нали просто трябва да си пожелаеш да се случи нещо хубаво. Така и направих. Поисках да видя и да разговарям с Дядо Коледа. Погледнах часовника – беше точно дванайсет часа. Успокоих се и заспах.

На другата сутрин, щом се събудих, изтичах при мама да ѝ разкажа какво се беше случило през тази нощ. Тя не повярва на моята история. По-скоро ме похвали за голямото ми въображение. Според нея никой, който е видял падаща звезда, не можел да уцели момента, в който да изрече желанието си. Но аз си знаех какво се беше случило. Върнах се в стаята и отново се приближих до прозореца, привлечена от странен звън. Навън Дядо Коледа заедно с Рудолф, Комета, Купидон, Блитцен, Дашър, Денсър, Пренсър, Виксен и Донър обикаляха близките къщи. После спряха под моя прозорец. Елените останаха навън да чакат, а Дядо Коледа влезе в стаята и ме попита:

- Каква искаш да е мечтаната ти Коледа, дете?

Отговорих, че в момента аз я изживявам. Той току-що сбъдна мечтата ми. И му разказах за приказната нощ и она вълшебен сън. Тогава той със съжаление ми каза, че много деца не вярват в светлия празник, а очакват от него само играчки. Коледа е много повече от това да се очакват подаръци и да се хават вкусни ястия. Коледа е празник на вярата в доброто, на надеждата, че един ден хората ще станат по-добри, на любовта, благодарение на която Бог е сътворил този свят. Нали затова се роди Исус, за да напомни на човечеството, че то е създадено по образа на своя творец и носи божествена искра в сърцето си. Но хората ще открият това само, ако знаят какво е да простиш и да дадеш прошка, така както Христос го е правил. Поисках да кажа, че аз вярвам във всичко това, но както почти невидимо беше влязъл в стаята ми, така Дядо Коледа неусетно си беше отишъл.

Бързо се приближих до прозореца. Шейната вече се отдалечаваше, но аз успях да видя широката му усмивка и ръката, която ми махаше за сбогом. Бях щастлива. Вярвах, че ако пожелаея, отново ще съм да се видим.

Това е цялата история. Сега вие кажете дали е истина или само един вълшебен сън?

Нека

Веднъж, когато бях в беда,
един човек изпълнен с милост - доброта,
ме спаси от моята тъга.

И за това -

ти винаги готов бъди
частица добрина от тебе да дадеш
на човека във беда!

Малки добрини да правим,
но да бъдат всеки ден!
малки да са те, но да бъдат от сърце.

И ще видиш как ще дойде ден
да помогнат и на теб.

Искам свят, във който
да няма тъжни и намръщени лица,
а само усмихнати и весели деца!

Нека се хванем ръка за ръка
и да сбъднем тази моя мечта!

Нека възцарим във хорските сърца
само светлина и добрина!

Нека да превърнем света
в истинска мечта!

I-во място за поезия - Теодора Николова Йотова – VI б клас

Малкото сираче

В навечерието на Коледа по улиците се носеше празнично настроение. Всички се бяха запътили нанякъде. Къщите – възшебно украсени, а пред всяка стоеше по един голям и усмихнат снежен човек. Всичко беше наистина много красиво!

Но какво беше това, което се задаваше зад ъгъла на магазина?

На светлината на уличното осветление все по-ясно се очертаваше силуетът на малкото бедно сираче. Улицата го познаваше и знаеше, че то си няма никого, освен едно бездомно като него кученце, което весело припикаше и го следваше навсякъде.

Момченцето беше русокосо с големи сини и малко тъжни очи. В зимния мраз ходеше босо, облечено с дрехи, които отдавна вече му бяха отеснели и видимо потреперваше от студ.

Сега вървеше към пекарната с надежда, че ще се смилят над него и, дори да не го подслонят, ще му дадат поне къшей хляб. Но още щом го видя, пекарят се разkreся, че му е писнало от сираци и го изгони като улично куче.

Сирачето се натъжи и безпомощно се огледа наоколо. Вниманието му привлече една витрина, отрупана с красиви играчки, които му се сториха като живи. Ще добронамерено го гледаха, усмихваха му се и сякаш му намигаха. Ах, колко силно искаше да си има такива играчки! Но въздъхна, после взе кученцето си в ръце, презърна го и продължи напред.

Стигна до ледената пързалка. Стискаше малкия си приятел и гледаше как децата, зачервени от студ и радостна възбуда, щастливо прегръщат родителите си. От очите му се отрони сълза и капна върху малката муцунка. Още по-силно презърна кученцето си и си пожела да бъде обичано и щастливо като другите деца. А сега, поне неговият малък приятел не беше самотен и не страдаше от студа. Почувства топлината му близо до сърцето си, а може би и някъде дълбоко в себе си, и се усмихна през насълзените си очи.

Изведнъж нечий мъжки глас го сепна. В първия момент беше готово да избяга, както стотици пъти да сега, свикнало да бъде гонено отвсякъде. Но когато срещна топлиите кафяви очи на белокосия мъж, осъзна, че за първи път от много време, някой го питаше за името му. Момченцето тихо промълви, че се казва Ранди. Когато отново погледна към лицето му, сякаш видя баща си. Мъжът нежно го презърна. Момчето доверчиво отпусна глава на ръката му. Продължиха напред безмълвно и вече никой не ги видя повече.

Аз съм сигурна, че малкото момченце със сини очички е намерило своето щастие, защото на Коледа стават чудеса! Понякога си мисля, че всеки път, отново и отново на този ден се ражда Исус и сърцата на хората се отварят за любовта. Ще правят неща, за които не са и подозирали, че могат да извършат. А това ги кара да се чувстват щастливи и добри.

Маргарита Великова Николова – VIб клас

В коледната нощ

Навън валеше сняг на парцали и бързо трупаше големи преспи. Небето сияеше, украсено с ярки звезди. Всичко беше странно притихнало. Улиците пустееха, но прозорците на къщите светеха някак празнично. Всяко семейство празнуваше Рождество Христово. От всеки дом се чуваше весел смях и глъчка.

В края на улицата се гушеше една малка къща. Преспите стигаха до ниските ѝ прозорчета, през които едва се процеждаше в мрака бледа светлина. Домът, в който живееше баба и внучка, беше странно тих. Всеки можеше да види още от пътя, че и при тях масата е отрупана, според традицията, точно със седем ястия. В ъгъла на стаята блести коледната елха, цялата в разноцветни гирлянди и големи стъклени топци. На върха ѝ свети жълта звезда като оная, която е известна на света преди повече от 2000 години раждането на Иисус. В печката бумти бъдника, така както преди стотици години в огнищата на нашите прабаби.

Катрин и баба ѝ Мария вечеряха тихо, а след това оставиха трапезата неразтрѐбена според обичая и отидоха да спят. Но преди сън винаги идваше време за приказка – най-любимият момент за Катрин от цялата вечер. Баба ѝ я зави под топлия юрган и седна до нея.

- Готова ли си мила? Да започваме: Преди много, много години в едно далечно царство, отвъд седем планини и седем морета живеели цар и царица. Царицата щяла да си има дете, но за жалост била тежко болна. Умряла веднага след раждането на красивото си момиченце. Дъщерята пораснала, без да знае какво е майчина обич. И ето, че един ден се разболяла като майка си. Бащата понасял това много тежко. Не можел да понесе още една загуба на скъп за него човек.

И ето, че му се явила насън една красива жена, цялата облечена в бяло. В ръцете си държала дете, което го гледало с големи умни очи. Жената му казала да не губи надежда. В дълбока пещера една змия пази странно и рядък цвят. Ако има кураж да стигне до там и донесе лечебното цвете, дъщеря му ще оздравее. Когато се събудил, за бащата нямало съмнение, че му се е явила Богородица. Само тя можела да прозре така ясно мъката му. Само тя можела да бъде толкова състрадателна и да закриля опасния му път. Бързо яхнал коня си и лесно стигнал до пещерата. С изненада видял, че входът ѝ се пази от три джуджета. Ще му...

Още недовършила думите си, Катрин тихо я прекъсна:

- Бабо, мама и татко наистина ли са ме обичали много или просто са ме изоставили?

Баба Мария я погледна тъжно, но се усмихна и каза:

- Миличка, мама и татко не са те изоставили. Беше писано да отидат на небето. Но ти не си сама. Нашият Господ Иисус Христос е навсякъде. Той се грижи за всички, които са изгубили близките си. А мама и татко се молят за теб и техните молитви ще те пазят до края на дните ти. Аз съм сигурна, че и сега те гледат отгоре, а Богородица те благославя.

След това я целуна по челото, угаси лампата и едва сдържайки сълзите си, излезе от стаята. Катрин затвори очи и от все сърце се помоли Бог да прати мама и татко в съня ѝ.

Навън все така се сипеше сняг и трупаше големи пресни. Земята сънуваше своите коледни сънища.

I-во място за разказ - Маргарита Великова Николова – VIб клас

